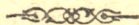

вѣки у насъ както не било въ старитѣ; защото тамъ дѣто тѣ сѣ го употрѣблявали, ние днеска го употрѣбляваме съ членатъ, който, като сѣ прибави, измѣнява и гласатъ по причина на вмѣнататѣ *а*, която природатѣ му налага. Слѣдователно, ние не можемъ да разумѣеме защо нѣкои отъ нашитѣ учени пишѣтъ това членно прилагателно както не въ Славянскиятъ и Рускиятъ ѣзикъ? Това като не не ни чисто Славянски, ни пакъ Български, по произношеніето, не сѣврѣменно едното и другото. Явно че безъ членатъ всѣкъ Българинъ ще даде на славянското окончаніе гласатъ който му подобава: *святѣй, волскіѣй*; но, щомъ му прибави членатъ, той му измѣнява и гласатъ, и тогива въ мѣсто да каже: *святѣйтъ, волскіѣйтъ*, той казва: *святѣятъ, волскіѣятъ*. Вмѣнататѣ *а* мѣжду окончаніето и членатъ, както за прилагателнитѣ тѣй и за сѣществителнитѣ, не природенъ законъ за днешното наше произношеніе.

Що да кажемъ за *ю*-то и *я*-то, които, както еднатѣ, тѣй и другатѣ сѣ зѣ употрѣбени? По гласатъ сѣ *ю*-то не не освѣтъ *і* и *у* — *іу*, а *я*-то, *і* и *а* — *іа*.

Не не пуждно да кажемъ че, спорѣдъ торѣизложенитѣ забѣлежки — сѣобразни сѣ прѣобразованіето на нашѣятъ ѣзикъ и писменность, ние трѣбѣ да исхвърлимъ изъ днешнатѣ азбуква както *ѣ*-атъ, тѣй и *ы*-то като не служащи; *ю*-то и *я*-то като сѣобразни сѣ *іу* и *іа* — и сѣгласнатѣ *ш*, като сѣставена отъ *ш* и *т*. По тозъ начинъ, не само очи-стиае азбукватѣ сѣ отъ букви които сѣ веки за насъ не потрѣбни, но даваме сѣврѣменно и единъ видъ на правописаніето сѣ колкото простъ толкова сѣобразенъ и подобенъ сѣ произношеніето му.

Д. Г. М.

Ф И З И К А Т А.

— 0 —

Физика сѣ казва онова ученіе, което има за прѣдметъ изучаваніето на природѣтъ или на естеството, сирѣчь всичко онова което подпада подъ чувствата ни. Физиката е, казва единъ Френець, логиката на сѣществителноститѣ (реалноститѣ) (*la Physique est la Logique des realites*);